

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 1 TAMMIKUU 1978

N:o 1 tammikuu 1978. 9. vuosikerta ilmestyy: tammi-, maaliskuu-, touko-, heinä-, syys- ja marraskuussa.
 Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y. jaetaan ilmaiseksi kaikille Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n jäsenille.

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.:n hallitus

Puheenjohtaja

Simo Nokso
 Suomenkatu 2 B 7
 45120 Kouvola 12

Sihteeri

Mauno Tonttila
 Lankila
 15540 Villähde

Kassanhoitaja

Lasse Numelin
 Kenttätie 10 F 50
 00720 Helsinki 72

Kerhon postisiirtotili

numero on 426 781-0

Kerhoisäntä

Esko Koskinen
 14240 Janakkala

Varajäsenet

Antti Karttunen
 Rukatunturintie 3 E 38
 00970 Helsinki 97

Reijo Relander

Kyttärintie 26
 45810 Pilkanmaa

Toimittajat

Aimo Turunen
 Tornipolku 11 A 28
 06400 Porvoo 40
 Puh. 915-145 588

Eero Mikkola
 36160 Siitama

Jussi Pursiainen
 Päkintie 9
 28360 Pori 36

Jaakko Panhelainen

Porvoo 1978 — Oy Uusimaa

Tervehdys!

Valtakunnallisen koko maan kattavan kerhon, sellaisen kuin Moottoripyöräkerho 69:n merkitys kasvaa erikoisen tärkeäksi silloin kun moottoripyöräilyä harrastava motoristi asuu harvaan asutussa maassamme jossain vähemmän vilkkaalla seudulla. Silloin varsinkin kerholehdestä muodostuu odotettu kontakti muihin alan harrastajiin ja tapahtumiin.

Ensi kesän Kontioralliin osallistuminen on mahdollista vain ennak-

koon ilmoittautuneille. Joten nyt on oikea aika meidän jokaisen toivottava pyöräilijät jotka eivät vielä ole jäseniä, liittymään ensi tilassa. Sillä silloin jäsenyys alkaa ennen kuin rallin ilmoittautumiskutsut lähetetään. Kerro kerhosta, lehdestä ja toiminnasta. Tervetuloa mukaan.

Monet kiitokset niistä mukavista joulun ja uudenvuoden korteista ja tervehdyksistä.

Aimo

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.

Hallituksen kokous 2.12.77 Nastolassa Läsä olivat:

Puheenjohtaja Simo Nokso
 Kassanhoitaja Lasse Numelin
 Toimittaja Aimo Turunen
 Sihteeri Mauno Tonttila
 Varajäsen Reijo Relander
 Talvirallin järj. Raimo Teitto

Kokous pöytäkirja:

1. Käytiin läpi jäsenrekisteri muutos listat, jotka tarkastettiin ja korjattiin.
2. Talvirallista piti selvityksen Raimo Teitto. Todeten mm. Tarvittavat polttopuut on kassassa, joten lämpöä on tiedossa. Rallin aika on 4.-5.1.1978. Paikkana Luujärven Kivilahti, opasteet tieltä 639. Paikalla sijaitsevan majan tilat ovat rajalliset, mutta Puolustuslaitos on ojentanut auttavan kätensä ja luvannut riittävän määrän teltoja käyttöömmee. Ennako ilmoittautuminen 15.1.78 mennessä. Osanottomaksu 20:— Jälki ilmoittautuneet omat eväät ja teltat mukaan. Ilmoittautuminen Raimo Teitolle tai Pentti Suutarille.
3. Päätettiin metallisen pyörään kiinnitettävän kerho merkin valmistamisesta. Laaditaan säännöt merkin käyttämisestä käyttö oikeudesta.
4. Päätettiin julistaa kirjoitus kilpailu kerholaisille (aihe vapaa).
5. Päätettiin muistaa Motoristin vakiuista avustajaa Eero Mikkolaa pienellä joulu-lahjalla.

6. Kerhon jäsenmaksuissa noudatetaan seuraavaa käytäntöä. Eräpäiväksi tulee 15.2.78. Tammikuun Motoristi postitetaan kaikille.
6. Seuraavat Motoristit vain jäsen maksun suorittaneille.
7. Päätettiin ostaa kerholle yksi kirjoituskone lisää.
8. Seuraava kokous 13.1.1978 Kouvolassa. Nastolassa 12.12.1978
 Mauno Tonttila
 sihteeri

Kokouspöytäkirja:

Moottoripyöräkerho 69 ry:n hallituksen kokous 13.1.78 Kouvolassa

Läsä olivat: Simo Nokso, Lasse Numelin, Aimo Turunen, Esko Koskinen, Mauno Tonttila, Reijo Relander, Cyi Vikström, Raimo Teitto, Martti Lantta

1) Talvitapahtuma 11.-12.3.78 Kuhmoisten Motellissa. Ohjelmassa mm. hiihtokilpailut ja pilkkikilpailut. Päätettiin myöntää määräraha palkintojen ostoa varten määrältään 150,—.

2) Lasse Numelin esitteli kerhon talousarvion, josta käytiin keskustelua. Menoarvio vuodelle 1978: Kerhotoiminta 3 300,—, Kontioralli 8 200,—, Motoristi 22 500,— muut kulut 3 400,—, eri tilit 500,—. Menot yhteensä mk 37 900. Tulot yhteensä mk 31 800. Vapaus 6 100. Arvioon on lisätty varoja mm. ”kerhotoimintaan”, lähinnä rallitoimintaan ja -ohjelmia varten sekä ”muihin kuluihin” ja pohjoismaiden yhteistyön kehittämistä varten. Näin tulemmee käyttämään n. 6 000 mk kerhon 20 000 mk rahavaroitaa, koska arvioidut tulot eivät täysin peitä

Puheenjohtajan palsta

Uutta vuotta

Muistelin tässä juuri mennyttä vuotta ja joitain mietteitä niiltä tiimoilta.

Pikkujoulusta jäi mieleeni Pepen puhe, jossa hän puhui asiasta, joka on jatkuvasti ajankohtainen kerhon keskuudessa. Vaikuttaa kokemusten perusteella siltä, että kerholaiset ovat miltei kaikki var-

menoja. Hallitus hyväksyi yksimielisesti talousarvion.

3) Päätettiin kerhomerkistä. Merkki teetetään kultaseppä T.H. Railolla. Hän myös laatii luonnoksen merkistä, käyttäen perustana kerhomerkkiä. Merkistä valmistetaan ensin 100 kpl sarja. Mikäli luonnos hyväksytään ja hinnasta sovitaan.

4) Keskusteltiin mahdollisesta etappi ajelun järjestämisestä. Kerhoisäntä tutkii ajoa ja mahdollisia eri reittivaihtoehtoja.

5) Pohdittiin erilaisia pohjoismaiden yhteistyömahdollisuuksia. Yhteistyö pohjoismaiden kanssa pannaan alulle siten, että Gui Vikström lähtee Tukholmaan vielä tammikuun aikana tapaamaan pohjoismaiden edustajia ja keskustelemaan erilaisista mahdollisuuksista yhteistyön merkeissä.

6) Päätettiin Kontio-Ralli tarrat otettavaksi Vesla-Mainos oy:sta, josta oli edullisin tarjous. Tarroja otetaan 1 000 kpl. Tarrat otetaan myös vuodelle 1979.

7) Seuraava kokous Kuhmoisissa talvitapahtuman yhteydessä 12.3.78 klo 10.00.

sinaisia viime hetken päättäjiä, jos päätöstä tehdään vielä silloinkaan. Hyvä esimerkki oli kerhon pikkujouluun ilmoittautuminen. Viimeiseen ilmoituspäivään mennessä oli vain pari henkilöä ilmoittanut saapuvansa tilaisuuteen. Pepe ei tietenkään tämän perusteella voinut varata koko hotellia parin kolmen ihmisen käyttöön. Jostakin kummallisesta syystä oman muistikuvani mukaan pikkujoulussa oli melko lailla runsaammin väkeä kuin ilmoittautumisen perusteella odotettiin, vaikka otettaisiin huomioon, että olosuhteista ja vahvoista laseista johtuen näin kaikei kaikki kahtena. Mielestäni väkeä oli kerääntynyt paikalle ilahduttavan runsaasti. Kaikki eivät vain olleet kovin iloisella mielellä, koska majoittuminen tuotti vaikeuksia, ja tämä yksinomaan siitä syystä, että ei ilmoitettu tulosajoissa.

Tällaisia viime hetken ilmoittautujia on kerhossamme yllättävän paljon. Tietenkin esim. ralleissa ja ajeluissa sääolosuhteet vaikuttavat päätöksen tekoon, mutta kunnollisesti varustautuneena ei sää ole esteenä, tietenkin sen parempi mitä kauniimpi ilma on.

Kuitenkin useimmat motoristit joutuvat ajattelemaan ja toimimaan varsin pitkäjänteisesti, onhan esim. pyörän hankinta varsin pitkän säästämisen tulos. Taitaa olla vain niin, että asioiden hoitamisen jättäminen viime tippaan tai vähän sen ylikin on vain muodostunut kiusalliseksi tavaksi, kiusalliseksi lähinnä tapahtumien järjestäjille. Mikäli kaikki tekevät päätöksensä hyvissä ajoin ja hoitavat ilmoittautumisensa kuin myös jäsenmaksunsa viimeistään eräpäivänä, takaa se paremmat onnistumisen mahdollisuudet jokaiselle tapahtumalla ja säästyään paljon har-

mitla sekä hässäkältä niin omalta kuin tapahtumien järjestäjienkin kohdalta.

Uuden vuoden alkaessa toivon kerhon pystyvän tarjoamaan jäsenilleen entistä monipuolisempia tapahtumia niin, että jokaiselle löytyy jotain kiinnostavaa. Kerhon hallituksen keskuudessa on asioita mietitty hyvin pontevasti ja myös kerholaisten keskuudesta on tullut monta hyvää vinkkiä toiminnan monipuolistamiseksi. Mikäli kaikki suunnitelmat toteutuvat, uskon jokaisen saavan jäsenmaksulleen kunnan katteen.

Tuleva ajokausi vaatii varmasti entistä suurempaa harkintaa niiden tapahtumien valinnassa, joihin kukin aikoo osallistua, sillä valtiovalta on taas muistanut motorisoitua väkeä korottamalla polttoaineiden hintoja. Nykyisin polttoaine alkaa olla niin arvokasta, ettei monenkaan kantti taloudellisessa mielessä kestä osallistumista kaikkiin niihin tapahtumiin, joihin tekisi mieli. Näin on melkoista karsintaa suoritettava ja entistä suuremman vastuun saavat kantaakseen myös tapahtumien järjestäjät, sillä uskon jokaisen haluavan rahansa edestä iloa ja virkistystä rallista. Toivon, että tulevana ajokautena kokoontumisajojen ja muiden yhteisten tapahtumien taso olisi sellainen, ettei kenenkään tarvitsisi lähteä kotimat-kalle mieli apeana ja ajatellen, että taas menivät nämäkin bensa- ja osanottomak-sut kuin kissan p:hen.

Vielä yksi asia. En tiedä olenko ymmärtänyt kokoontumisajon idean väärin, mutta kuvittelen sen alun perin lähteneen siltä pohjalta, että ajetaan, tavataan vanhoja tuttuja, vaihdetaan mielipiteitä yhteisistä asioista ja solmitaan uusia tuttavuuksia. Nykyisin miltei kaikki muu onkin toteutunut hyvin, mutta uusien tutta-

vuuksien solmiminen on jäänyt milteipä retuperälle. Monasti juuri uudet motoristit kokevat varsin selvästi tilanteen negatiiviset puolet ja pitävät koko touhua sisäänlämpiävänä, koska kestää usein monta ajokautta, ennen kuin hyväksytään porukoihin henkisessä mielessä. Luulisi, että juuri uuden tulokkaan ja vanhan konkarin välillä olisi eniten jutun aihetta, koska molemmat voisivat antaa toisilleen paljon uusia virikkeitä, koetaanhan asiat hieman eri tavoin. Kaikei syynä tähän sisäänlämpiävyyden muodostumiseen on meidän suomalaisten luontainen arkuus ja jurous. Ei uskalleta puhutella vierasta naamaa, koska pelätään "nokilleen" saamista. Tämä arkuus antaa monasti vieraalle aivan väärän kuvan ihmisestä, se käsitetään koppavuudeksi.

Usein kuulee arvosteltavan kuusysiiä siitä, että pitää olla todella ensiluokkaiset varusteet ja suuri superpyörä, ennen kuin kelpaa kuusysin jäseneksi "elliitiporukkaan". Onpa kuusysiläisiä jopa nimitetty tekstiilipyöräilijöiksi. Kuitenkaan kerhon säännöissä ei ole mitään, minkä kokoisen pyörän pitää olla ja kuinka upea on ajo-varustuksen oltava, jotta pääsisi kerhon jäseneksi. Minusta sellainen motoristi, joka ajaa pienellä tai vanhalla pyörällä vaatimattomin varustein (kuitenkin lämmön, tuulen ja sateen pitävin), on paljon kovakantisempi motoristi kuin moni superpyörän omistaja.

Tätä ei ole tarkoitettu kenellekään henkilökohtaiseksi, eikä yleensäkään loukkaavaksi suurten pyörien omistajille, vaan ainoastaan osoitukseksi siitä, etteivät pyörä ja varusteet ole itsetarkoitus. Tärkeintä on halu ja mahdollisuus harastaa moottoripyöräilyä kullekin parha-

Motoristin seuraava numero

postitetaan vain jäsenmaksunsa suorittaneille jäsenille. Hoidathan jäsenmaksusuorituksen aikanaan kuntoon.

ten soveltuvalla tavalla. Pyörä ja varusteet ovat vain harrastukseen kuuluvia välineitä, samoin kuin lenkkitosut lenkeilijälle. Ei ole tärkeätä, kuinka uudet ja upeat tossut ovat, vaan se, kuinka hyvin ne istuvat jalassa ja sopivatko ne vallitseviin olosuhteisiin.

Nykyisin moottoripyöräily alkaa harastusmuotona vakiintua. Enää ei ole pyöräilyä rasittamassa kovinkaan paljoa takavuosien muotiharrastuksen paine ja painolasti. Tämä vakiintuminen näkyy myös myönteisenä kehityksenä moottoripyöräonnettomuuksien laskun muodossa. Viime vuonna onnettomuusluvut olivat varsin alhaiset, jonka johdosta eivät pyörien vakuutusmaksutkaan sanottavasti nouse. Toivon tämän suotuisan kehityksen jatkuvan myös tulevina ajokautena.

Moottoripyöräilyn parissa antoisia hetkiä ja hyvää uutta vuotta toivottaa Simo Nokso.

PS. Kiitos Pertti Hollalle pikkujoulusta!

Ajo-opetusta tehostettava

Moottoripyöräilijät muodostavat kaikin onnettomuusaltteimman tienkäyttäjryhmän. Onnettomuuksien vähentämiseksi olisikin moottoripyöräilijäin ajo-opetusta parannettava. Tätä mieltä on Pohjoismaiden liikenneturvallisuusneuvoston työryhmä, joka tammikuussa luovutti moottoripyöräilijöiden koulutusta käsittelevän raporttinsa Suomen, Ruotsin, Tanskan ja Norjan liikenneministereille. Samoin neuvosto esittää, että moottoripyöräilijä ensimmäisenä ajokorttivuotenaan saisi harjoitella vain alle 410 cc moottoripyörällä. Vasta tämän ensimmäisen harjoitteluvuoden jälkeen hän saisi siirtyä kuutiolavuodeltaan suurempiin moottoripyöriin.

Koulutuksen eräänä päätavoitteena olisi työryhmän mukaan oltava vastuullisen asenteen herättäminen moottoripyörällä liikennöivissä tienkäyttäjissä. Tähän pääsemiseksi olisi uutta koulutusohjelmaa luotaessa otettava perustaksi käytännön liikenneongelmista saadut kokemukset eikä ainoastaan liikennelainsäädännön määräyksiä.

Työryhmän raportissa ehdotetaan, että moottoripyöräilijöille ennen ajokoetta annettava sekä teoreettinen että käytännön koulutus tehtäisiin pakolliseksi. Koulutuksen voisi antaa hyväksytty ajoopettaja.

Täällä tavataan Kontiossa 1978

Kontioralli -78 järjestetään luonnonkauniissa Itä-Suomessa heinäkuun ensimmäisenä viikonvaihteena. Kontrollipaikka tulee olemaan Sonkajassa, n. 15 km Ilo-mantsista Enoon johtavan tien varressa.

Kontrollipaikka on toiminnassa pe 30.6. klo 12.00 – la 1.7. klo 18.00 välisenä aikana. Tämän ajankohdan jälkeen paikalla on ajo-ohje rallipaikalle.

Kontrollipaikalla on toiminnassa kioskki, jossa on tarjolla kohtuuhintaan ympäri vuorokauden virvokkeita ja turvokkeita, mukaanlukien paikallisia erikoisuuksia, – piiraita ja vatruskoja.

Jokaiselle jäsenelle tullaan lähettämään kaksi pyöräkohtaista ilmoittautumislomaketta, joista toisella voi jäsen itse ilmoittautua ja toisella voi kutsua ystävää, tuttavan tms.

Vaikka saisit selville rallipaikan, älä aja sinne suoraan, sillä ilmoittautuminen otetaan vastaan ainoastaan kontrollipaikalla. (poikkeuksena la klo 18.00 jälkeen saapuvat).

Rallipaikalla on elintarvikekioskki, saunomis-, uinti- ja kalastusmahdollisuudet. Lämmin ateria pyritään myös järjestämään. Ilmoittautumislomakkeet lähetetään maaliskuun Motoristin mukana. Varmistaaksesi lomakkeiden saannin, hoida jäsenmaksusi ajoissa toivoo

Kontioralli -78 toimikunta

PS. Lisäinformaatiota jakavat Risto Saukkonen, Myllykuja 1, 45910 Voikkaa, 951-89 264 ja Reijo Relander, Kyttärintie 26, 45810 Pilkkanmaa, 951-80 905, ja ovat varmin tavoitettavissa ehtopuolella.

Moottoripyöräkerho 69 ry julkistaa

kirjoituskilpailun

kaikille kerholaisilleen vapaa-aiheisessa muodossa siten, että kunhan aihe jossain vaiheessa edes sivuaa moottoripyöräilyä. Palkintona mm: violetin värinen paperiraha ja jokaisesta julkaisukelpoisesta kirjoituksesta lähetetään kirjoittajalle kaksikymmentämarkkaa. Kirjoitukset tulisi postittaa maaliskuun loppuun mennessä os. Aimo Turunen, Tornipolku 11 a 28, 06400 Porvoo 40.

Kosken äärellä ajettiin kovaa

Kuvat ja teksti: Reijo Relander

Kesän ajoja pääteltiin pikkujoulun merkeissä Hotelli Valkealassa päivämäärällä 12.11.-77. Illan isäntänä toimi Pertti Holla ja vauhdittajana parketilla oli Professori Hajamielen poika orkesterineen.

Pertti Holla toivotteli kerholaiset tervetulleiksi ja selvitteli illan systeemit. Samalla hän jakoi "pyyhkeitä" ilmoittautumisista, sillä monet suvaisivat ilmoittaa vasta viime tipassa, että saapuisivat paikalle. Tämä aiheutti sen, että majoittautumisissa piti suorittaa uudelleenjärjestelyjä ja ohjelmapuolta ei pystytty lyhyellä varoitusajalla järjestämään. Eräpäivään mennessä oli ilmoittautuneita kymmenkunta, kun paikalla oli reilut 70 henkeä. Ottakaamme siis opiksi!

Kabineteista saatiin lisää tilaa sitä mukaa, kun kansaa saapui ja Pepe hoiteli jokaiselle jakkarat ettei kenenkään tarvinnut seisoskella.

Illan nuorin oli Juha Tolonen, joka tässä Jussi-isänsä sylissä poseeraa tomerana.

"Oli siinä vitsit vähissä, kun Tulppion enduropätkällä pokshti puola, eikä edes salomoinut tarpeeksi, että olisi tullut kipinää."

Illan mittaani liikuttiin paljon kesäisillä ajolinjoilla, mutta myöskin asialinjoilla. Olihan edellisestä tapaamisesta saattanut kulua kauankin ja nyt voitiin taas vaihtaa kuulumisia.

TALVITAPAHTUMA

Pilkki- ja
hiihtokilpailut
Filmiesityksiä
ynnä muuta mukavaa.
Ota sukset ja pilkki-
välineet mukaasi.

Maaliskuun 11.–12. p:nä 1978
Motelli Eurooppa 4 Kuusamo

Motelli Eurooppa 4 sijaitsee noin 5 km Kuusamoi-
moisten kirkonkylästä pohjoiseen, motelli on Hel-
singistä päin tultaessa tien vasemmalla puolella.

Pikavuorot eivät pysähdy motellin kohdalla,
ota taksi Kuusamoi-
moisten kirkonkylästä.

Motellissa A-oikeudet.

Toivottu saapuminen lauantaina klo 13.00
mennessä.

Viikonlopun hinta on majoituksineen ja aterioi-
neen mk 88,—.

Perjantaina saapuville lisämaksu mk.40,—.

Pakollinen ennakoilmoittautuminen pank-
kisiirrolla: Risto Eskola OP-Salpakangas. Tili nr.
561055-4000-7498.

Ilmoittaudu viimeistään 24.2.1978 mennessä.

Tervetuloa!

Taustalla olevaan vajaan pienittiin ja pinottiin n. 5 m³ puita varmistamaan lämmin-
henkisiä keskusteluja.

Kuvat ja teksti: Reijo Relander

Talvirallin kulisseihin kurkistelua

On taas käsillä aika, kun Pohjan poikien pitäisi pukea paljon palttoita ylle ja sysätä
konepyöriään kohti talvirallia. Koska tämä talvinen tapahtuma on meidän aino-
kaisemme, niin kurkistetaanpa hieman, mitä taustalla on tapahtunut.

Vuosikokouksessa jo sovittiin, että Raimo Teitto, Pappana ehkä paremmin tunnettu
ja Pentti Suutari ottaisivat huolehtiakseen seuraavasta Talvirallista. Paikkaa oli kaa-
vailtu valmiiksi ja kun saatiin varmistus, että SA:n alue olisi käytettävissä Puhkajär-
ven tienoilla, oli seuraavana vuorossa lämmikkeiden hankinta. Oli nimittäin saatava
jostain puita, ettei tarvitsisi pakkasella verta ohentaa aivan mahdollottomia. Löytyipä
puut ja löytyipä vielä miehiäkin talkoisiin, että saatiin puut nurin, karsittua ja ajettua
rallipaikalle. Viimeinen talkoorsäys oli rallipaikalla, kun puut pätkittiin ja pistettiin
vajaan kuivamaan ja odottamaan käyttäjiään. Näin oli saatu ruumiillisen työn osuus
suoritettua ja ravintopuoli järjestyi hienosti varuskunnasta, joten oltiin valmiina odot-
telemaan ilmoittautumisia.

Raskas työ vaatii aina veronsa. Liekö motoristilla polttanut putkessa, kun on tullut materiaalitappioita.

ENTÄ JOS ÖLJY LOPPUISI?

Eräässä motoristien ryhmässä kerran tuli puheeksi, millainen olisi motoristin pahin mahdollinen painajaisuni. Tuli useitakin ehdotuksia, mutta karmeimmaksi todettiin: motoristi huomaa bensa olevan loppumaisillaan ja poikkeaa seuraavalle huoltoasemalle. Siellä on ruuhka ja tavaton hälinä. Saa kuulla että bensa on lopussa, eikä ole tietoa koska tulee uutta vai tuleeko enää ollenkaan. Paniikin vallassa muutamia lähiseudun huoltoasemia on jo ryöstetty. Ja kotinurkille olisi vielä matkaa 2 000 km.

Tämä ja viime Motoristissa ollut hirtehin hääkaasujuttu todistavat, että matkamotoristien piirissä energiakriisin mahdollisuus tajutaan ja sen toteutumista pelätään. Ei parane oikein vedota vanhaan juttuun, että akat paasaa maailmanloppua ja ukot mettien loppumista, eikä kumpaakaan tule. Öljykriisin ensi kahakan jälkeen hyvinkin arvovaltaiset tahot ovat varoitelleet öljyvirtojen loppumista tai ainakin ehtymistä. Onhan 50 vuodessa pumpattu melkoinen osa maailman öljyvaroista, joita luonto valmistii miljardi vuotta. Käytössään varsin rajoitettu luonnonvara. Vielä piilevät reservit ovat yhä syvemmillä ja kalliimmin käyttöön otettavaksi. Kuitenkin öljyyn on sidottu kaikki eläminen: työ, liikkuminen, ruuantuotanto, vapaa-aika. Ja vapaa-ajan harrastukset ista kaikkein ehdottomimmin juuri matkamotorismi.

Kirjailijoilla on elämässä enemmän liikkumatilaa kuin muilla. Heidän tehtävänsä on punnita myös tulevaisuuden vaihtoehtoja ennen niiden toteutumista. Eipä ihme jos jotkut heistä ovat jo "operoineet" öljyn loppumisellakin: miten — milloin — millaisin seurauksin. Ydinaseiden keksiminen aikoinaan aikaansai samanlaisen kuvitelmakirjoitusten aallon.

Tunnetuin ehkä Shuten "Viimeisellä rannalla". Aputoimittajan lukupöydälle on sattunut joitakin öljyn loppumiseen liittyviä kirjoitelmia. Niistä nyt muutamia väläyksiä ja yhteenvetoja virikkeeksi Motoristin lukijoille.

"ROMAHDUS 1979"

Tunnetun sveitsiläisen talousmiehen kirjoittama jännäri on ehkä tämän alan kirjoista tunnetuin ja useimmille kielille käännetty. Hänellä on öljyyn ja sen ai-

heuttamiin rahavirtoihin omakohtainen tuntuma ja niistä hän ammentaa ainekset ja karneat mahdollisuudet. Hän sijoittaa katastrofin aivan meidän päiviimme: sekä teollisuus- että kehitysmaat ovat joutuneet mahtavan kauppatasevajakuksen vuoksi hirveään velka-kierteeseen. Toisaalla arabien öljymiljarit pelaavat maailman laina- ja rahamarkkinoilla. Suurvallat, etenkin Ranska täyttävät vajuasta syytämällä maksuksi mahtavia asemääriä öljyvaltioille. Öljyrabit keskenään ovat riitaisia ja toisiaan epäilevä joukko. Israelille arabien riitaisuus on olemassaoloa tukeva tilanne. Näistä kaikista aineksista syntyy ristipaine jossa kaatuu kaikki: maailman rahatalous romahtaa muutamassa päivässä täydelleen, arabien keskinäinen riita räjähtää hävityssodaksi, koboltilla saastutetut ydinpommit pyyhkivät Lähi-Idän öljylaitokset. Tuloksena äkkiä halvaantunut maailmantalous, jossa mikään ei enää pelaa kuin kituen koska öljyä saadaan murto-osa siitä mihin oli tuotanto ja liikenne sidottu. Tämä kirjailija kuvaa tilanteen synnyin ja äkkituhoon, ei paljoakaan puutu seurauksiin ja niiden hoitomahdollisuuksiin. Jännäriinsä hän saa onnellisen lopun pelastamalla sankarin ja sankarittaren suurelle amerikkalaiselle karjafarmille. Siellä piisaa heille pihvit ja wiski, eikä muusta ole väliäkään.

SUOMALAINEN TUHONMALLI

Meikälaisistä kirjoittajista on aihetta käsitellyt ehkä laajimmin Risto Aspinen kirjassaan "Niin vähän on tarpeen". Lähtökohta on äkillinen ja utopistinen: avaruudesta tullut outo säteilyaalto tuhoaa

äkkiä kaikkien sähköllä toimivien laitteiden toimintakyvyn ja aikaansaa hirveän pakkasaallon pohjoiselle pallonpuoliskolle. Kun sähkö ei toimi, ei toimi öljykään koska moottorien sytytyslaitteisto ei toimi. Ei edes moottorisahoilla saada katkotuksi polttopuuta 35 asteen pakkasessa kärsivän väestön lämmikkeeksi, eikä keskuslämpöjärjestelmäkään pelaa ilman sähköä vaikka poltettavaa olisikin. Aspinen katselee tilannetta syrjäseudun erakon näkökulmasta. Hänellä vaatimattomassa taloudessaan on kaikki ihmisen tarvitsema, mutta elintasoihmiset ovat tuomitut. Aspinenkaan ei selvittele tulevaisuuden mahdollisuutta, mutta antaa alkeelliseen omavaraistalouteen vielä pystyville jonkinlaisen pelastumisen mahdollisuuden. Mutta varsin alhaalta on lähdettävä, koska nykyaikaisella maatilallakaan sähköön ja öljyyn ja raskaisiin välineisiin sidottuna ei ole elinmahdollisuuksia. Kaiken ihmistenvälisen viestinnän tuhoutuminen vaikeuttaa pelastusmahdollisuuksien ohjaamista. Aspinen näkemys lähentelee absurdia, mutta hän myös osoittaa miten ehdottomasti ja avuttomasti kaikki on sidottu sähköön ja öljyyn. Muutaman vuorokauden totaalinen katko aiheuttaisi suurtuhot kaikkialla. Ihmiskunta ei historiansa aikana ehkä koskaan ole ajautunut näin suureen ja ehdottomaan riippuvuuteen ja avuttomuuteen jos järjestelmä pettää.

AMERIKKALAINEN TOIVONMALLI

Sveitsiläistä ja suomalaista tuhomallia valoisampi näkemys on tunnetulla amerikkalaisella tietisromaanien kirjoittajal-

Kun maailman öljyvarat käyvät yhä vähäisemmiksi ja hinta kipuaa korkeuksiin, käyvät suuret moottoripyörien kokoontumiset mahdolltomiksi.

la. Presidentti Carterin energiasäästö-ohjelman tultua tapetille, eräs suurlehti pyysi häneltä kuvitelmaa öljynkäytön todennäköisestä tulevaisuudesta ja peruste-
luja näkemykselleen. Hänen mukaansa mitään merkittävää säästö- tai käytön-ohjausjärjestelmää ei teollisuusmaissa pystytty luomaan. Demokraattisessa päät-
tävällässä ei pysy pukilla johtomies, joka kansalle tätä ehdottaa. Vaaleissa voittavat ne, jotka takaavat öljyvirran ja
yksityisautoilun jatkumisen. Myös valta-
lehdistö ei uskalla nousta lukijoidensa enemmistöä vastaan. Kun helpostisaata-
va öljy vähenee ja yhä kalliimpia porauksia joudutaan tekemään, öljyn hinta yhä
nousee. Mutta tähänkin suostutaan jos yksityisautoilu saa jatkaa. Vieläkään
joukkoliikenteen kehittäminen ja säästö-
ohjelmat eivät saa suuren enemmistön kannatusta. Ensin ollaan valmiit vähentä-
mään asuntojen lämmitystä ja palaa-
maan lämpimiin vaatamateriaaleihin, sekä pienempään lämmitettyyn asumati-
laan. Sen jälkeen alkaa alempien tuloryh-
mien ihmisiltä loppua mahdollisuus omaan kulkuneuvoon. Tämä kehitys al-
kaa nopeutua ja yhä harvemmat voivat kustantaa auton. Koneistetun maatalou-
den ruuantuotantokustannukset nousevat jatkuvasti ja ne on pakko siirtää hintoi-
hin, kun vaihtoehtoina on joko ruuantuo-
tannon lopettaminen tai niiden saanti korkeampaan hintaan. Väestö valitsee
mieluummin jälkimmäisen, mutta samalla alkaa muuttaa omakotitalojen piha-
nurmikkonsa omakohtaiseen ravinnon tuottamiseen. Liikenneväylillä joudutaan
antamaan tilaa polkupyörille ja yhä har-
vemmat autonomistajat alkavat olla vi-
hattu vähemmistö. Kunnes enemmistön viha johtaa vielä liikenteessä olevien au-

tojen sabotointiin ja suoraan tuhoa-
miseen. Elämä on hankalaa ja autokau-
della siedettävät etäisyydet esim. erilais-
ten palveluiden saamiseen ovat nyt painajainen. Mutta ihmiset alistuvat vält-
tämättömään kuten sota-aikoina suostu-
taan rajoituksiin. On tuhlatu mitä tuhlatu
ja nyt on selvittävä hengissä. Tämä
asenne auttaa sopeutumista ja elvyttää
kekseliäisyyttä ratkaista ongelmia.

Amerikkalainen tietomies sijoittaa tä-
män kehitysjakson vuosiin 1990–2010
ja sen kipeimmän kohdan vuosituhat-
vaihteeseen. Hän ei näe sähköenergian
mahdollisuutta taata yksilöllistä
liikkuma-mahdollisuutta, koska myös
sähköenergian tuotannon valtaosa perus-
tuu öljyyn ja rajoitettuun uraanivaran-
toon.

”POSSUJUHLAN” AIKA JA LOPPU

Rooman klubin ”Kasvun rajat” rapor-
tin jälkeen tiede- ja talousmiesten piirissä
asiaa on vatvottu ja pyöritelty moneen
suuntaan. Öljykräisin heijastuma maail-
mantalouteen on syvempi ja pitempi kuin
ensin uskottiin. Vertauskuvana joissain
yhteyksissä on käytetty sanaa: possujuh-
lan loppu. Tätä ”possujuhlaa” vietettiin
1955–1973. Öljyn käyttö lisääntyi ja
hintaa laski tai pysyi entisellään. Käyttäy-
dyttiin kuin ihmisjoukko joka sai irtai-
men syöttöporaan kiinni ja keskittyi
nauttimaan siitä. Mutta kun aikaa kului,
liha loppui ja uutta possua ei ollutkaan
näkyvissä. Näiden ihmisten suurin virhe
oli siinä, että he pitivät ”possujuhlan” ai-
kaa normaalielämänä, ei poikkeuksena.
Tämän possujuhlan eräksi muisto-
merkiksi ennustetaan aurinkorantojen

Rukka sadehaalari motoristin sadeasu

Viime kesä oli huono moottoripyö-
rä-kesä jatkuvine sateineen, mutta ei niin
huono jottei jotain hyvääkin. Olipahan

ainakin jokaisella erittäin hyvä kesä tes-
tata sadevarusteensa, kenen sadepuku oli
vedenpitävä.

jättihotellien betonirunkoja. Ihmiskunnal-
la tuskin on jatkuvasti varaa rahdata lom-
anviettäjiä tuhansien kilometrien pää-
hän. Lomakin on viettävä pienemmällä
energiankulutuksella. Samoin pitkät lom-
amatkat autoilla ja moottoripyörillä
ovat yhä harvempien saavutettavissa, jos
ollenkaan mahdolliset. Tai ihmisille jae-
taan tietty määrä kulutettavan energian
kuponkeja. Jos aikoo kuluttaa jossain
enemmän on säästettävä toisella linjalla.

Jos maailma jotenkin pystyssä pysyy
ja energiaongelmansa soveltaa, moottori-
pyöräily tuskin poistuu kuvasta. Onhan
moottoripyörä monessa suhteessa
matka- ja lomakulkuneuvona vähemmän
kuluttava kuin auto. Ajon määrää tule-
vaisuus varmasti vähentää. Kuljetaan
harkitummin ja pyörää tarvitsee uusia
harvemmin. Varmasti entistä harvemmat
valitsevat moottoripyörän, jos se on vaih-
toehto johonkin muuhun mahdollisuu-
teen. Mutta ne jotka valitsevat moottori-
pyörän, ovat varmasti myös todellisia ja
harkitsevia motoristeja.

Tässä tuli nyt poimituksi aineistoa ja
näkemyksiä öljyongelmasta ja tule-
vaisuuden motorismin tilanteesta. Ehkä
se innostaa jotakuta lukijaa omiin näke-
myksiin ja vaihtoehtojen etsimiseen.

Eero Mikkola

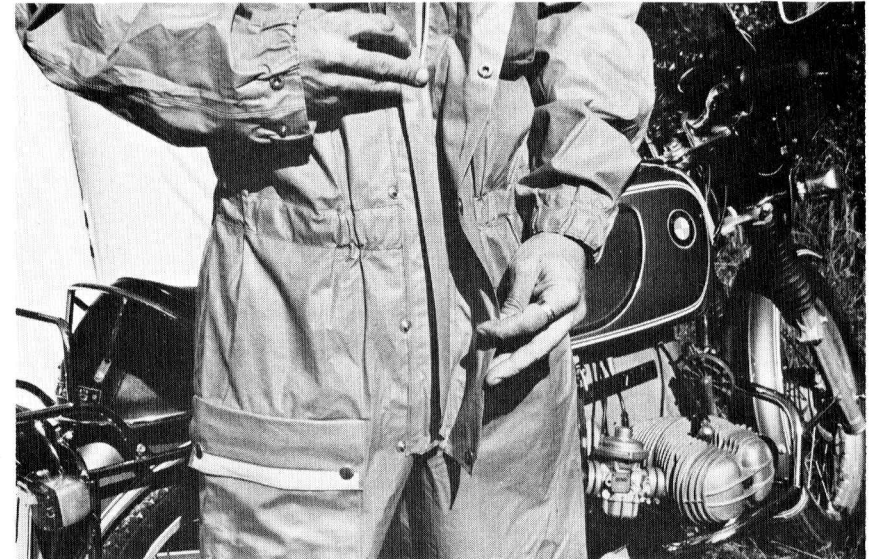
RUKKA-sadehaalari on hyvin istuva. Lahkeiden käänteet on neppareilla tiukattavissa.

Espoolainen kerholaisemme Henrik Ahonen kertoi kokemuksiaan hänen käyttämästään kotimaisesta Rukka haalarista. Henricki kertoi Rukka haalarin olevan hänellä käytössä jo toista kesää. Ja olevansa sadehaalariinsa erittäin tyytyväinen, tosin viime kesän pitkällä matkoilla jatkuvassa kovassa sateessa muodostui syliin pussi joka kasteli alla olevaa nahkapukua. Niinpä Henricki naurahten totesi, että tuskinpa aivan täydellistä pukua onkaan olemassa, muuta kuin sukeltajan puku joka varmasti on vesitiivis. Hän suositteli hankittavaksi numeroa mieluummin suurempi puku kuin liian pieni, koska se ei kiristä ja on huomattavasti helpompi pukea päälle. Puku on käytännöllinen koska kaulus, käänteet, hihansuut ja lahkeet on varustettu neppareilla, hihoissa lisäksi kuminauhakiris-

tys. Kuitenkin on varottava teräviä esineitä, sillä puku on helposti repeytyvää materiaalia. Kun pukuun lisätään vielä samaa materiaalia olevat sadehansikkaat, niin voi vain sanoa, että antaa sataa.

Motoristihan on aina säiden armoilla, joten pukeutumiseen on aina kiinnitettävä riittävästi huomiota. Moto-Tuotteella on myöskin tervetullut artikkeli joka pitää motoristin lämpimänä. Voidaan käyttää esim. nahkapuvun alla.

Ilmahan on maailman paras lämmöneriste. Ja kevyin. Rukka Arctic asuissa on sisäpuolella tiheä tekoturkis. Se on kuitua, joka ei ime vettä, näin se on lämmin kosteanakin. Rukka Arctic asu pestään hienopesumenetelmällä, vaikka pesukoneessa. Se on kutistumaton, vanuma-

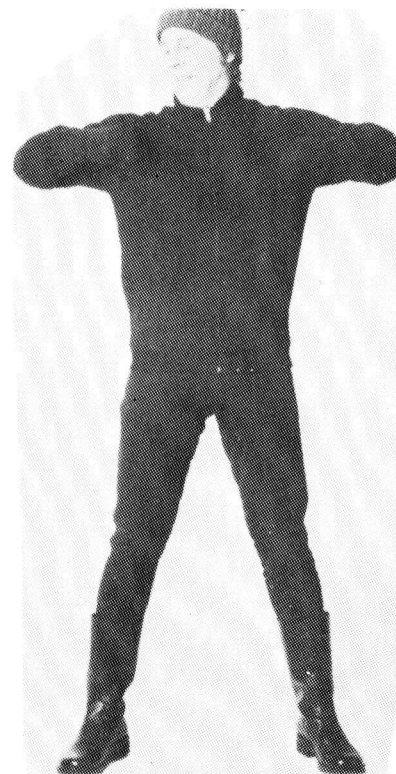

Etuhalkion alla on umpinainen suoja joka takaa istuttaessa, että puku on todella vedenpitävä.

Mauri Huttula toivoo moottoripyöräilyn vapaata kehittymistä. Osallistuminen ja motoristikavereiden tapaaminen viikonloppurallissa on useimmiten rentouttavaa.

ton ja kuivuu nopeasti. Rukka Arctic asut on tehty liikkuvalla ihmiselle. Ne joustavat, ja jokainen yksityiskohta on huolellisen harkinnan tulos. Esimerkiksi puseron selkäosa on pitempi, näin se lämmittää kumarruttaessakin ja hihat ulottuvat yli ranteiden.

väriä, fosfori-oranssi väriä, joka puku on hyvin voimakkaasti heijastava ja siksi turvallinen sateella ja pimeässä ajettaessa. Rukka sadehaalaria on viety runsaasti Keski-Eurooppaan. Puku on jo saanut laajan käyttäjäjoukon, olen myynyt pukuja purjehtijoille ja mm. rakennusosalalla työskenteleville.

Ensi kesäksi on markkinoille tulossa myöskin saappaiden päällä käytettävät sadekelin suojukset, jotka ovat olleet jo pitemmän aikaa kokeilun alaisena.

Mauri Huttula on viime keväänä valmistunut merkonomiksi markkinointilinjalta. Moottoripyöräilyä hän kertoi harastaneensa jo kuusivuotiaasta alkaen. Ensimmäinen pyörä mikä Maurilla oli, oli ns. "peltiheikki Honda". Mauri katsoi matkapyöräilyn erikoistuvan ja etsivän omaa luonnettaan. Ja hän korosti: "Moottoripyöräilyn kehitystä ja järjestäytymistä on ohjattava varovasti ja sovittelevaan sävyyn, tärkeintä on, että olemme matkamootoripyöräilijöitä ja puhallamme samaan hiileen. Parasta pyöräilyssä on kun aurinko paistaa, saa heittää releet kyytiin ja ajella Liisan kanssa vapaudesta nauttien teltailemaan minne mieli tekee ja viettää rauhallinen viikonvaihe hyvien ystävien parissa."

PILLEREITÄ

- Mitä Liisa haluaa syntymäpäivälahjaksi, kysyi tati.
- E-pillereitä.
- Taivaan tähden, miksi juuri niitä?
- Kun minulla on jo kahdeksan nukkea.

TARPEETON

Pikkupoika äidille: Mitä me oikeastaan tehdään isällä, kun Jumala antaa leivän ja haikara tuo lapset?

*Moottoripyöräilyn
nostalgiaa.*

*Kerhoisäntä Esko Koskinen
kahden vuosikymmenen
takaisessa kuvassa.*

Kokemuksia nahkaisen suojavyön käytöstä

Kerhoisännällämme Esko Koskisella on kokemuksia moottoripyörällä ajosta 1950-luvulta lähtien, mm talvikausinakin työmatka-ajoneuvona. Hänelle nahkainen, vahva suojavyö on tullut suorastaan välttämättömäksi osaksi motorismissa. Miten ja miksi, sen kertoo ääninauha, josta seuraava teksti on poimittu:

”— Hankin nahkaisen suojavyön samoihin aikoihin kuin ns Vauhti-Villen puvun. Se on kaksiosainen, taivetoppauksin vahvistettu lujatekoinen, flanelivuorinen nahkapuku— näette sen laajassa kuvassa tässä numerossa sekä senaikaisen 350 kuutioisen ”Trumffani”. Se oli minulle työmatkakulkuneuvona talvisinkin. Etenkin 1960 luvun vaihteessa jouduin viikotolkulla urakoimaan sivuteiden avaus- ja telaketjuisella Drotilla. Se oli huonosti jousitettu ja taatusti ravisti kuskia lujasti jäätikköisellä tienpohjalla. Niinpä sitten tämä tärinä aiheutti pahan munuaistulehduksen.

Tärinä oli tämänjälkeen vielä pahempi selän alaosalle ja totesin, että sopivasti asennettu nahkainen suojavyö suojaasi selkää ja teki ajon siedettäväksi niin pillarilla kuin moottoripyörällä.

Keväällä moottoripyörän selässä tote- sin ettei kannattanut enää lähteä liikkeelle ilman vyötä. Jos ajoi muutaman kilometrin, kyllä palasi kotiin hakemaan vyön.

Kokeilemalla sain vyön asetettua niin, että sen tuki aralle selän alaosalle oli sopivin. Vauhti-Ville asussa sen piti olla puseron alla nahkahousunvyötärön päällä. Oli huolehdittava, että alusvaatteet olivat vyötäröltä sopivan tiukat ja sileästi ihoa vasten ilman ryppyjä. Tällöin vyö istui hyvin ja ajomukavuus oli paikallaan ja homma rupesi käymään.

Vyön pidolla sain munuaistulehduksen uusinnan ehkäistyä. Jouduin niihin aikoihin talvellakin ajamaan 10–20–30 km:n työmatkoja pakkasellakin. Suojavyö pillarin ja pyörän päällä oltaessa oli selän alaosan lämpösuojakin. Ilmeisesti sillä on osuutensa siihen, että tämä jatkuva suo- jaus on suojellut minua reumatismilta, selkävioilta ja munuaistulehduksen uusinnalta. Olen mukavasti voinut käyttää samaa pukua niin työssä kuin työmatkoillakin. Kaksiosaisen puvun vyö tekee lämpimäksi.

Kun nuorena olin hoikempi, vyön alareuna joskus painoi lonkkaluita. Mutta kokeilemalla ja sopivalla säädöllä vyön oppii oikein sijoittamaan.

Olen kokeillut elastistakin vyötä, mutta en pidä siitä. Se puristaa kauttaaltaan ja jatkuvasti. Nahkavyön voi säätää niin että sen tuki ja suoja on hyvä, mutta puristus pieni. Nahkavyön käyttäjä kyllä pian oppii sen sopivasti asentamaan.”

Paksusta nahasta valmistettu vyö on tukea antava.

Parhaimmillaan moottoripyöräily voi olla myös perheen yhteinen ja yhdistävä harrastus.

mielenmuutosta, hän sanoi kosinnan hetkellä: "Haluan sinun muistavan, että perheeseemme kuuluu myös moottoripyörä. Ja sillä myös ajetaan."

Näitä mp-perheitä on useita kerholaisissammekin. Pyörä on kriisitön perheenjäsen. Siitä kodinrakentamisen hetkellä ja lasten ollessa vauvoja voidaan väliaikaisesti ilman kriisiä luopuakin. Pyörä voi palata sitten kun perhesuhteiden kokonaisuus sen sallii. Ja jos ei enää palatakaan, moottoripyörä muistetaan suurena elämäkokemuksena nuoruuden päivinä. Ja nämä ihmiset aitoina motoristeina kaverien keskuudessa. Tämä on kypsää elämää ja kypsää harrastustoimintaa.

Mutta toisinkin voi käydä: Eräs 15 vuotta aviossa ollut matkamotoristi kevensi mieltään pikkuseurueelle rallin iltanuotion ympärillä toveripiirissä. Hänen kertomuksensa ei liene yksin hänelle sattunut. Hän ehkä halusi kertoa siksi, että nuorena samoihin ratkaisuihin joutuvat ottaisivat selvää todellisesta tilanteesta. Näin hän kertoi:

— "En seurusteluaikana koskaan kunolla tajunnut, että tuleva vaimoni suorastaan inhosi moottoripyöräilyä. Hän kärsi pitkien viikonloppu- ja lomamatkojen vaivat nurkumatta, koska hän halusi minut aviomiehekseni. Olin korea poika, monien tyttöjen tavoittama, mutta tarkka vapaudestani. Hyvä työpaikka ja arvostettu asema ehkä aiheutti laskelmallisuuttakin. Vihkimisen jälkeen tajusin heti jyrkän muutoksen vaimoni suhteessa moottoripyörään. Arvelin että raskaustila lähinnä aiheutti tämän asenteen varovaisuuden. Hän oli nyreä kun ajelin yksin rentouttavia lenkkejä henkisesti rasittavan ja kiireisen työni vastapainoksi. Poi-

kamme syntymän jälkeen en enää saanut tuoda ajovaatteitani talon asumatiloihin, ne piti jättää pyörän luokse autotalliin. Hän perusteli sitä bakteerivaaralla, kun laahasin pitkin likaisia teitä.

Poikani ollessa kolmen vuoden, vein hänet ajelulle lämpimänä keväiltana. Poika oli riemastunut. Ajoimme pikku metsätielle ja istuimme kevätlintuja täynnä olevassa metsässä isolla kivellä. Kun palasimme kannoin pojan ajopuvussani sisään ja aloin riisua varusteitani kuten joskus aikaisemmin ja aioin panna ne teisen vaatekomeroon. Hätkähdin vaimoni raivostunutta ilmettä. Hän kähisi: — "Sinä ja sinun moottoripyöräsi. Nyt riivaat sillä jo poikkammekin. Ja etkö muista etten siedä nähdä sinun pyöräilyvaatteitasi talossa." Hän kaappasi ajorukkaseni ja heitti ne vasten kasvojani. Hän potkaisi oven auki ja kypäräni ja saappaani lensivät pitkälle pihamaalle. Riisuin juuri nahkahaalariani kun hän rupesi vimmassa repimään sitä yltäni. Otin häntä ranteista ja tuijotin häntä kasvoihin. Raivon ja itkun vääristämin kasvoin hän nyhkytti: "Kunpa tietäisit kuinka jo seurusteluaikana inhosin moottoripyörää ja sinun nahkavaatteitasi. Mutta kestin, kun uskoin että viisastut ja luovut niistä. Mutta teet vieläkin perheemme ja asemamme naurunalaiseksi ryntäämällä ajelulle kuin pahaiset prätkäjannut."

Meillä oli myrskyisiä ja pitkä riita, loukkasimme toisiamme pohjien kautta. Puhuimme asioista, joita meidän olisi ollut rehellisesti käsiteltävä avioliiton solmimisen aikaan. En vienyt tämän jälkeen poikaamme ajelulle enkä tuonut nahkavarusteitani taloon sisälle. Yhä enemmän ajelin yksin kesäisinä iltoina ja viikonloppuina. Ehkä olin itsekäs, mutta rasittavan

”Aktivistin menneet vuosikymmenet”

Lauri Jortikka:

Minulle on moottoripyöräilystä jäänyt hiihlos kytämään vuodelta 1939. Oli kaunis kesäinen Helluntai Karjalassa talvisotaa edeltänyt kesä. Oltiin Mummolassa Räisälän pitäjässä, oli sukua koolla ja odotettiin vielä Isän serkkuja Helsingistä huom: moottoripyörillä ja tulivathan ne, jo oli poikavesselin silmät suurina kuin palttoon napit ja sormen päässä kuumahihinä, pyörät olivat punainen Ariel

500” ja Norton 350” hopean värinen ja sanottiin että ovat viimeistä mallia. Ja saihan niitä pajata ja tyypitkin ottaa satulassa istuen.

Varoitettiin vain kovasti, että älä polta itseäsi äläkkä kaada päällesi. Ykkös ja kakkos kuskeilla oli asialliset nahkapuvut ja minkä muistan molemmissa pyörissä oli taakse teetetty tukevat nahkalaukut varusteille.

työni vastapainoksi tämä oli minulle elinehto. Metsäkylässä syntyneenä käynnit luonnossa olivat minulle välttämättömyys, kiireetön kävely siellä. Joskus toivoin, että palatessani pihamaalle vaimo tulisi ovelle ja kutsuisi minut ajopuvusani kahvikupposelle. Mutta tiesin että toive oli mieletön. Minua nöyryytti ja raihostutti se, että kun yhdessä olimme edustavissa juhlissa ja vedin pääni täyteen kuin uhmalla, vaimo niissä piireissä hoivasi ja sieti minua miten pitkälle tahansa, jopa hoiti seuraavan aamun krapalaa. Mutta kun se elämä oli sitä, mitä hän arvosti ja johon hän pääsi mukaan vaimonani.

Eipä ihme jos muutama seuraava vuosi vieraannutti meidät lopullisesti ja päädyimme avioeroon. Poika jäi minulle ja olemme kaverit – ainakin toistaiseksi – kun teemme yhteisiä telttailuretkiä moottoripyörällä. Omat kipeät kokemukseni ovat omani, mutta kerroin niistä siksi,

että nuoret motoristit oman elämänsä tärkeitä ratkaisuja tehdessään kunnolla ottaisivat selvää, mikä rooli moottoripyörällä tulee olemaan heidän perheessään.”

Tähän artikkeliin koottu aineisto on paljossa arkaluontoista, mutta sen säikeet sykkivät sitä elämää, missä joudumme ratkaisut tekemään ja niiden seuraukset kokemaan. Siksi tällaisten näköalojen aukaiseminen kerholehdessäkin on paikallaan. Jos olette eri mieltä ja teillä on muita ratkaisuja ja vaihtoehtoja, kirjoitakaa siitä.

Muuten: on tiettyä asenteiden yhtäläisyyttä sosialistisessa työssä joka rakasti pojan traktoria, kun se antoi pojalle työn sankarin arvon ja tavallista paremmat tulot. Suomalaisen motoristin vaimon moottoripyöräviha taas aiheutui siitä, koska se järkytti perheen statusta meidän yhteiskuntajärjestelmämme näkökulmasta. Välinearvostus tai inho ovat inhimillisiä asenteita kaikissa yhteiskunnissa.

Hirvikosken lossilla v. -60. Nykyään paikalla on komea silta. Alla: Menomatalla Kuusamoon 1957.

Porvoossa 1960, menossa jälleen. Nuorin veljeni Matti oli usein reissussa mukana.

Tämä tapahtuma jäi kovin elävästi mieleen pikkupojalle.

Tästä vierähti yli kymmenen vuotta ja alkoi mieli tehdä totta vanhoista unelmista, ensimmäinen pyörä oli 125” Tähti merkinen tämä oli vuonna 1953 sitä seurasi MZ, tulihan näilläkin pikku reissuja tehtyä kai ne pyörivät siinä 200 kilometrin säteellä.

Tuli vuosi 1956 ja ensimmäinen uusi Jawa 350”, ja ajatus että nyt Suomi kolutaan nurkasta nurkkaan, mutta vielä tänäkin päivänä on niin paljon näkemättä ettei ole ajatuksissa vielä tilaa ulkomaan reissuille.

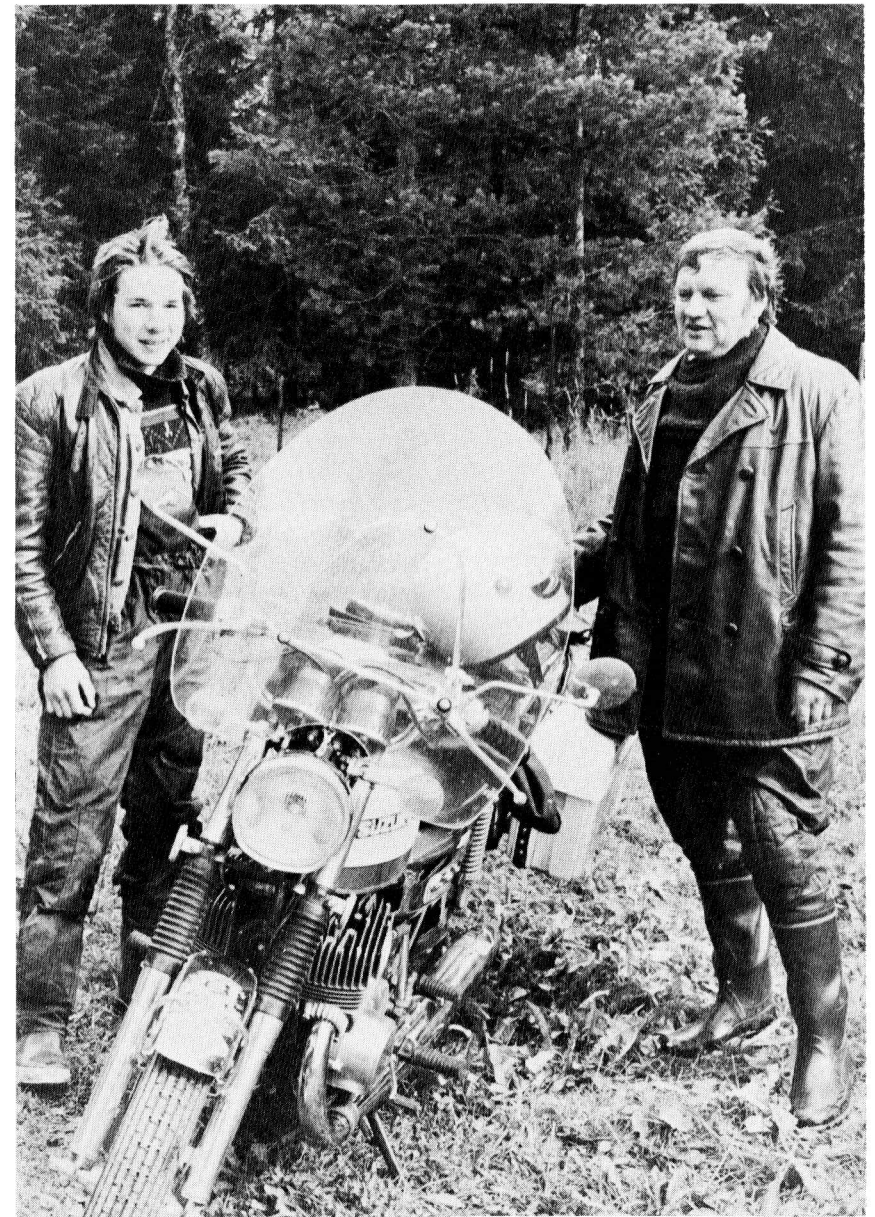
Vielä tuolta Jawa kaudelta kuusikymmenluvulta suuri osa nykyisistä päätteistä

oli osittain työn alla, mutta varattiin vastaavasti enemmän aikaa ja oltiin tyytyväisiä jos matkavauhti oli noin 80 km tunnissa.

Tästä nykyisestä moottoripyöräkaudesta sanoisin, että on hienoa tuntoa olevansa yksi joukosta. Nuoret on hienoa porukkaa, ja tuntuu mukavalta kokoontumisissa että on tervetullut juttupiiriin jos toiseenkin omien ajatusten kanssa.

Minusta näissä kokoontumisissa on tärkeä osuutensa murteilla ympäri Suomen. Ne on mitkä antaa vivahteita ja yhteenkuuluvaisuutta, toivotaan että tämä kaikki tulee säilymäänkin.

Tähän loppuun haluaisin vielä lisätä.

Nykyään Lauri Jortikan pojatkin jo ajelevat isän kanssa. Tässä Lauri tuli vuosi sitten kerhon vuosikokoukseen, mukanaan pojista keskimäinen, Eero Olavi.

Taianomainen Troll

"Jotain ehkä tietäisin, olinhan siellä minäkin" Niin virkkoi vanha vänrikki, pojennossa ala Runeberg. Tuli vähän juhlallinen alku vai? Vaan sellainenpa se on melkein mieli kun talvi-iltana kesäsiä kuvia pirtin hiljaisuudessa yksinäsi katset. Sattuipa esille eräästä parhaimiksi kokemistani tapahtumista matkamotoristin laajasta valikoimasta kuvat, joita yritän sanoiksi pukea.

Troll sanalla ainakin minun korvissani

Nyt kun tiet ovat hyviä suurimmalta osalta maata ja koneissa voima riittää niin varokaa helppoja ajotilanteita. Niitä ei ole, minä sain huomata tänä vuonna Kemijärven sillalla. Vauhti ei ollut kova, mutta niin vain huomasin olevani pyörän alla, mikä ei varmasti ole normaali ajo-sento. Toivon ensikesänä pääseväni teidän kaikkien mukaan kokoontumisiin.

Eletään jälleennäkemisen toivossa

Lasse.

on taianomainen kaiku, tarkoittaahan se siellä paikan päällä peikkoa. Ja lienee sukua meillä suomessa entisaikoina varsinkin pääsiäisajan trullelle jotka tekivät pientä pahaa, varsinkin karjaa kohdistuvaa. Pitänee tunnustaa taikauskoisuuteni, en mielellään tervehdi yli kynnyksen, enkä ota suola-astiaa kädestä käteen. Em. johtuen kai olen Troll ralleihin osallistuessani ollut vähän niinkuin "maahisten vaivaama". Kuusi kertaa olen osallistunut ystävällisten Norjalaisien motoristien erinomaisesti järjestämiin tapaamisiini. Aina olen todella viihtynyt juhlissa hyvin.

Ensimmäisen kerran ajelimme Jotunheimin melkein sanoin kuvaamattoman kauniisiin maisemiin. Noin vain Non stoppia Ruotsin rannasta perille, n. 900 km. Huh vieläkin hirvittää kun muistan sen menon loppumatkasta. Oli jo pimeä, meitä oli muutamia Suomalaisia aivan iisisti ajellen mutkaista tietä kohden rallipaikkaa, kun ohitsemme pyyhälsi letka norskeja. Arvatenkin tien tuntien, vauh-

tia pitäen. Arvelin että noiden takavalojahan on kiva seurata, niin tietää kurvit ajoissa. Ja niin teimmekin jotenkuten kyydissä pysyen, kunnes tulimme eräseen tunneliin jo lähempänä rallipaikkaa. Siinä pelästyin pahan kerran. Se tuli niin arvaamatta, oli melko pitkä, katosta tip-pui vettä ja tien pinta aika rosoinen. Tein sen ensimmäisen vaistomaisen liikkeen, nimittäin kajosin etujarruun ja jum- - - tekisi mieli vieläkin kierota, jäin kuitenkin nirkunmarkun pystyyn vaikka seinämää hiukan telttapussi hipaisikin. Ajattelin — menkööt hullut. Eikä järkytys paluumat-kallakaan paljon laantunut kun päivänvalossa näimme mitä hemmetinmoisia rotkon syrjänteitä pimeässä olimmekaan kanttailleet. — — — Se matka-ajosta, perillä kaikki oli yhtä juhlaa. Seuraavana päivänä ajelin Penan kanssa ensin pienen ylätasangon kautta puron vartha seuraavaa tietä kohden Årdalstangen kaupun-

kia. Tie oli paikoin kuin satumetsässä, puut yli tien kaartuneet, puro vilkkaasti tien varressa virraten, taivas täysin pilvetön ja kevyt raikas ilma. Noin 80 km ajettuamme päädyimme vuonon perukkaan jossa em. satama oli.

Toinen ajelukohde oli ylös lumirajalle. Sinne johti aivan erinomainen tie muutama serpentiinin jälkeen se kivasti jo kasvurajan yläpuolella kaarellen tuli aivan indikonsinisen tunturijärven luo.

Järven verkkaisesti väräjävään pintaan taustan lumihuiput loivat jotain taianomaista jota vielä korosti ylämaan hiljaisuus. Ei sieltä olisi hennonnut pois lähteä. Sitä näkymää olen yrittänyt etsiä täällä kotona Grigin sävelkuvioista, ja kenties onnistunutkin. Kannatti ajella. Paluumatkalla poikkesimme Jarin ja Henrikin kanssa Peikkobaariin. Sen edessä oli vartavasten rakennetussa suojassa naavainen Troll Peikko.

Nyt on aika . . .

Jotkut lehdet julkaisevat palstaa, jossa muistutetaan ajankohdan tehtävistä ja ideoidaan niitä, jotka itse eivät keksi kuin olla ja kuin eleä. Jos jollakulla motoristilla on vaikeuksia käynnistää aktiviteettiään näin keskitalvella, nyhkitäänpä nuk-

Illalla sitten Kookkaan nuotion loimussa ko. Peikko vieraili rallipaikalla. Oli se menoa kerrakseen. Siinä kyllä Finskipoika jää toiseksi kun Norskepoika innostuu. Sinä vuonna näin sen peikon, mutta seuraavana, sattuneesta syystä en. Oli kuulemma ollut samanlainen, lohduttelivat aamusella.

Vastapäätä rallipaikkaa oli kohoavassa maastossa muutamia maalaistaloja. Arvelin sieltä olevan hyvät näköalat ja lähdin ajelemaan kylätietä ylöspäin. Jonkun matkan päässä oli portti ja siinä lappu 1 kr. Silmäilin ympärilleni ja huomasinkin ruohikossa istuvan vaarin joka alkoi kehua portin takaisia maisemia. Maksoin ilomielin ukolle, olihan hänkin eräs rallitoimihenkilö. Helpommalla olisi päässyt jos olisi kirjoittanut porttiinsa Stop. En kuitenkaan ajanut niin pitkälle kuin ukko oli kehottanut, josta piti näkyä vuonolle, josta alussa kerroin. Oli se luontopolku kuitenkin sen rahan väärtti.

Näin tässä taisin viivähtää yhden rallin muisteloissa ja iltakin on jo yöksi vaihtunut. Olemme taas hyvää vauhtia lähestymässä kevättä ja kesää, monien mielessä varmaan jo suunnitelmat, minne ensi kesänä "ratsuni" ohjaan, alkavat kiteytyä. Jos niihin liität Troll rallin, tuskin petyt. Niissä kuvioissa tapaillaan, esko.

kuvaa karhua nyt vähän kylkeen. Jätetään tässä nyt varsinaiset pyöräremontit ja -tarkistukset ja väläytellään muuta motorismiin liittyvää. Nyt siis on aika:

– tutkia ajosaappaiden kunto ja viedä suutariin, jos kohennusta vaatii. Näin keskitalvella korjaamoissa on vähemmän ruuhkaa kuin keväällä.– testata ajopuvun ja -saappaiden vetoketjut ja vaihtaa rikkiäiset ja todennäköisesti pian pettävät. Säästyy ajokautena monelta harmilta. Vetoketjut on syytä myös rasvata kevyellä öljyllä tai kynttilästeariinilla.

– huoltaa kuivuttuneiden nahkapukimien ja saappaiden pinta: puhdistaa ja voidella. Ohjeita oli mm eräessä viime vuoden Motoristissa.

– järjestää viime ajokauden valokuvat albumiin ja ostaa tarvittava määrä lisälehtiä tai uusi kansio.

– tekstittää kuvat albumisivulla tai kuvan taakse: mitä-missä-milloin. Vuosien perästä tätä toimenpidettä kiittää.

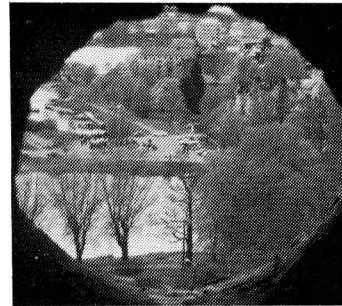
– arkistoida negatiivit niin, että tarpeen vaatiessa ne löytää. Ottovuosi ja -paikka syytä merkitä negatiivien suojukseen.

– laatia viime vuoden albumiin sivu, jossa on kauden matkakohteet ja kilometrimäärät, sekä kiintoisimmat sattumukset. Se on mukava täydennys varsinaiseen kuva-aineistoon.

– kirjoittaa Motoristille jostakin mukavasta tai epämukavasta reissusta muidenkin luettavaksi.

– muistaa jotakuta kauempaa asuvaa ajokaveria kirjeellä tai puhelinsoitolla.

– kirpeän pakkasen ja lumikinosten aikana muistaa, että koittaa se vielä kevät motoristillekin.

Kesäinen matka moottoripyörällä Olavinlinnaan

Kamera kerhoajelulla:

Ilmat suosivat ajelua, ja niinpä motoristeja kertyikin odotetusti runsaanlaisesti . . .

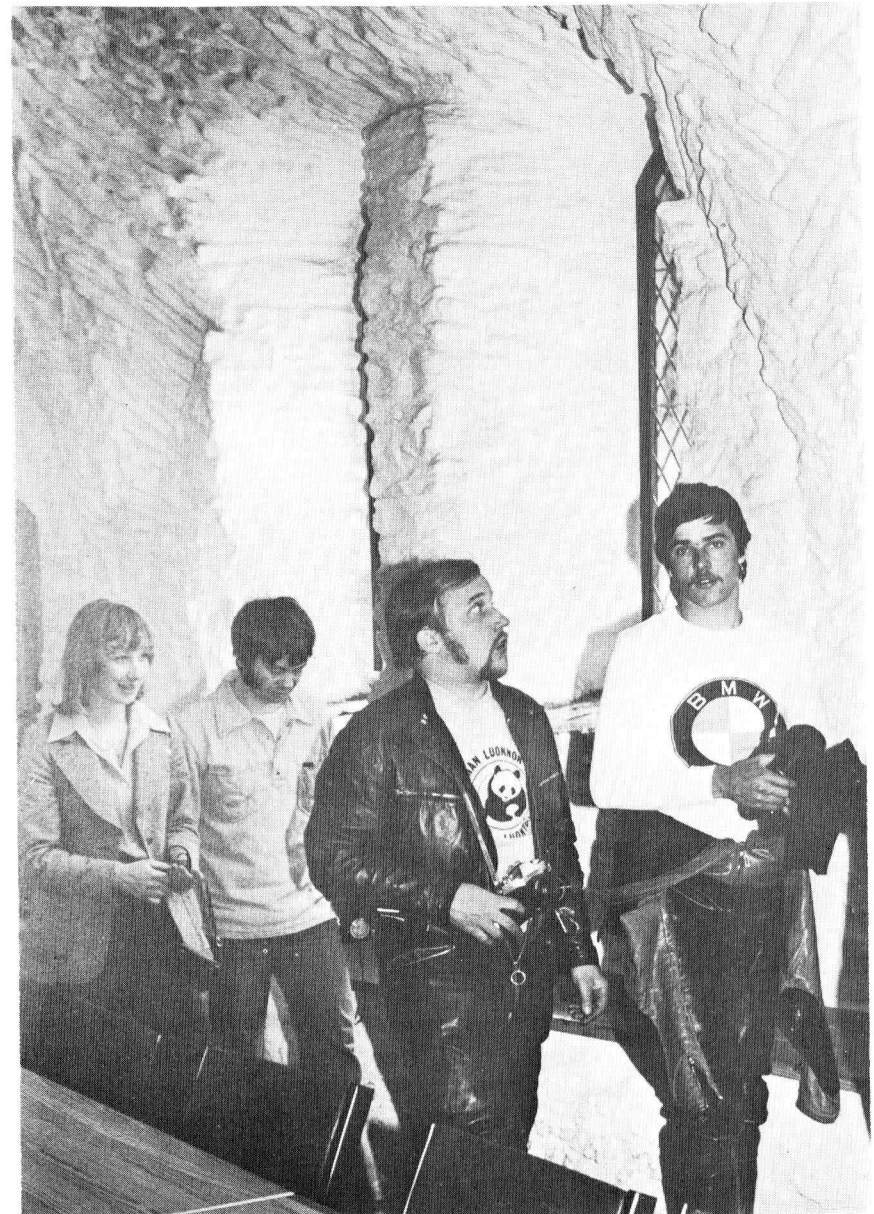

. . .mutta paljon, paljon enemmän toivoisi uusia kerholaisia mukaan.

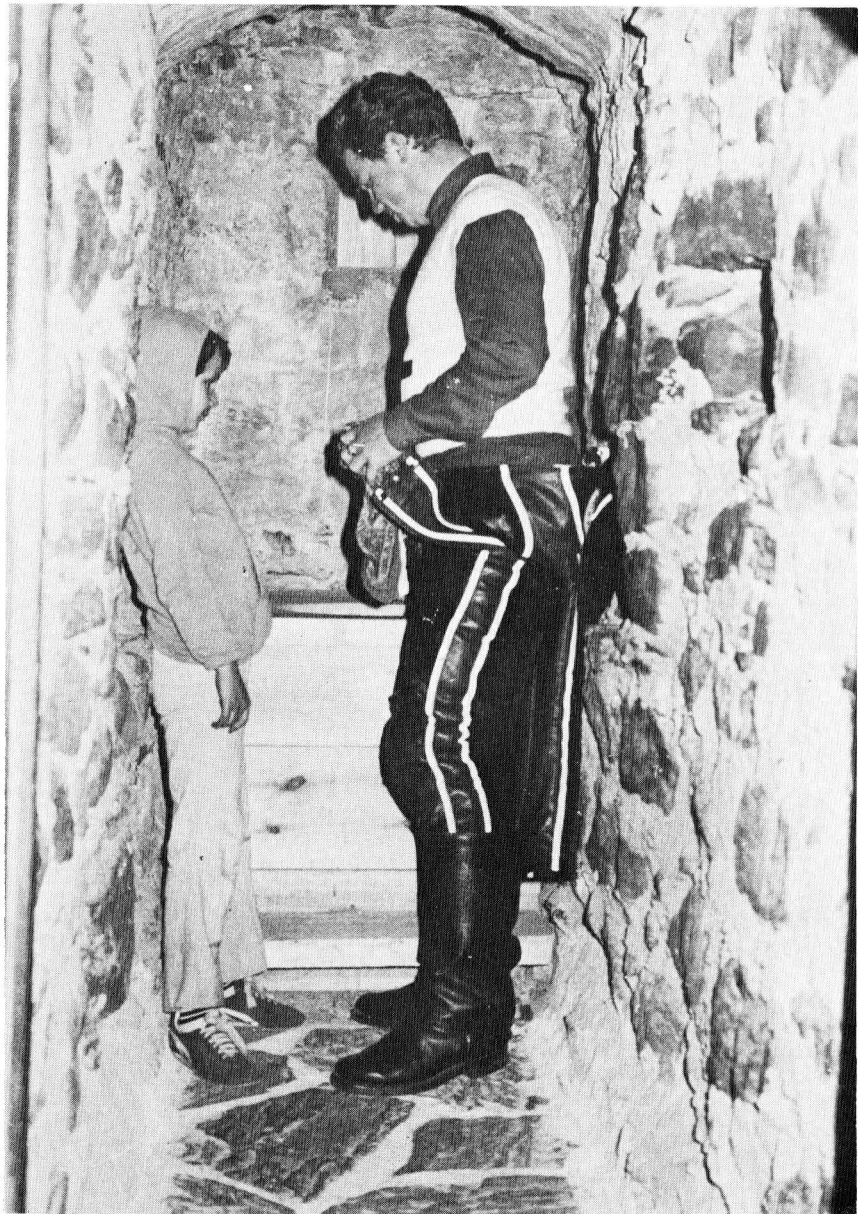

Opas kertoi linnan historian ja kierrätti meitä torneissa, sokkeloissa ja saleissa.

"Täällähän olisi hienot tilat pitää vaikka kerhon juhlat."

Veli-Pekka Muona tutustumassa varmasti maailman ensimmäiseen vesiklosettiin.

"Jämsän äijä ja Pappa" tervehtivät linnan lehmusta. Se pihlajahan murtui myrskyyönä.

Sarjassamme monikyttäisiä kameleita Euroopan maanteillä . . . Julkaisemme Kari Levolan lähettämän kuvan varoitukseksi liiasta matkatavara-ahneudesta.

OSTETAAN

Ostetaan Laverda 750 SF:n yhdenhengen NUPPISATULA. Matti Vattula, 64300 Lapväärtti. Puh. 96262 - 21381.

MYYDÄÄN

SHOI SIVULAUKUT, Honda CB 750 PAKOPUTKET alkuperäiset sekä SATULA. Lähemmin Teuvo Koponen, Erottajankatu 6. 13130 Hämeenlinna 13.

Myytävänä uudenveroinen nailonvuorilla varustettu vahvatekoinen Mascot NAHKATAKKI, koko 52. Hinta 250 mk. Matti Vattula, 64300 Lapväärtti. Puh. 96262 - 21381.

Myydään Ruotsiin muuton vuoksi hyväkuntoinen HONDA CB 350/-74. Ajettu n. 35 000 km. Hintapyyntö 3800 mk. Puh. 954-79 231.

KTM GROSSI PYÖRÄ 250 cc vähän ajettu vm -76. Erittäin nätti ja kulkevainen. 1 kpl AGV n:o 56 ja 1 kpl AGV n:o 58 AVARUUSKYPÄRIÄ 150 mk kpl. Uudenveroiset, molemmat keltaisia. SIDI SAAPPAAT grossi - ajosaappaat n:o 9, 200 mk/pari. Ajamattomat Honda 750 cc PAKOPUTKET 4 kpl vm -74 sopii vuosille -68—74 välille. 4 putkea yhteensä 900 mk. Kannattaa soittaa, hinnasta voidaan keskustella. Tiedustelut osoitteella: Hannu Säteri, Satakielencatu 12 F 73. 20600 Turku 60. Puh. 444 752.

JAMAHA XS-650, kelta/musta kuin uusi. BMW R-5-6 sarj. sopivat AVON MATKAKATE täydellisenä, SIVULAUKUT PERÄLAUKKU + TELINE, valkoiset ym. TUNTURI 5 vaiht. RETKIPYÖRÄ, "naistenpyörä". VOLVON ja MERSUN ERIKOISVANTEET suvikumeilla. Os. Tauno Vesanen, Punkalaidun, Sarkkila kp - 3.

MIKSI TYYTYISIT HUONOMPAAN?

MP-asu leathers

Rainer Westerlund Ky
PL 518
33101 TAMPERE 10

**Myynti:
Hämeenpuisto 12
puh. 931 - 30 501**

**P.S. MP-asuissa on jälleen jotakin uutta, joka lisää turvallisuuttasi!
Soita heti!**